

ชื่อหนังสือพิมพ์ เชียงใหม่นิวส์	วันที่ ๕ ต.ค. 2555	ปีที่ 21	ฉบับที่ 7637	หน้า 5
------------------------------------	-----------------------	-------------	-----------------	-----------

ขอย์เรื่อง
เมืองล้านนา
ปีที่ ๑๔

ฝ่าเกรียวคลื่น เหนือน้ำแม่กวอง

สู่หมู่บ้าน “แผ่นดินหวัด”

...สถานที่ เวลาและอารมณ์ !!

ส

ภาพ โลหิตกุล เขียนคำนำในหนังสือ “มหัศจรรย์สุวรรณภูมิ” ไว้
อย่างลึกซึ้งถึงใจเหลือหลายว่า “คนยุคนี้..คิดคำนวณมากกว่าคิด
คำนึง..เพราะทุกวันนี้ ทุกครั้งที่เรากดปุ่มอะไรก็ตาม มันหมายถึง

การคาดหวังและคิดคำนวณว่าจะต้อง “ได้” อะไรตามมาไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ได้
เอาชนะคู่แข่งในเกมคอมพิวเตอร์ ได้เงินที่ไหลออกมาจากตู้สี่เหลี่ยม ได้ใช้โมท
เป็นเครื่องมือหนีจากช่องทีวี ที่จำเจได้ติดต่อกับคนทั่วโลกด้วยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
“ได้” อะไรสารพัดเพียงแคกดปุ่ม...ไม่เพียงการคิดคำนวณในชีวิตประจำวัน ต้อง
ยอมรับว่าทุกวันนี้กระทั่งเมื่อไปเที่ยว ก็มีจำนวนไม่น้อยทีเดียวที่ถ่ายรูปคู่กับ
สถานที่ท่องเที่ยวดีดี ชื่อของที่ระลึกกลับมาพะรุงพะรัง แต่วันทุงขึ้นก็จำไม่ได้เสีย
แล้วว่าไปเที่ยวที่ไหนมาบ้าง เพราะเวลาส่วนใหญ่เสีย
ไปกับการหาภาพถ่ายและการช้อปปิ้ง จนไม่มี
เวลาแม้จะชื่นชมความงามของสถานที่สัก 5-10
นาที...การได้หยุดยั้งนี้ๆ แล้วคิดคำนึงเสียบ้าง บางที
ก็ทำให้มองเห็น “บางสิ่ง” ที่ซ่อนเร้นอยู่ในศิลปาสาท
หาดทรายชายทะเล ทุ่งดอกไม้ในหุบเขา ลายปูนปั้น
ที่หน้าบันพระอุโบสถ ซึ่งมีอาจมองเห็นได้ด้วยตา ทว่า

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
เชียงใหม่นิวส์	- 4 ต.ค. 2555	21	7637	5

สัมผัสได้ด้วยหัวใจ”

ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าช่วงระยะที่ผ่านมากระแสการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในบ้านเรา การท่องเที่ยวในความหมายของคนไทยจำนวนหนึ่ง คือเมื่อมีเงินมากพอก็นี้อร้อนไปซื้อปิ้งเมืองนอก ไปเปลี่ยนบรรยากาศ ไปพักผ่อนจากการทำงานหนักมาทั้งปี ด้วยเหตุนี้ที่เกี่ยวของของคนไทย (มีอันจะกิน) จึงต้องเป็นที่สบายสุดๆ มีที่ซื้อปิ้งได้สุดๆ ถ้าที่ไหนไปแล้วรู้สึกกินอยู่ลำบากหรือรู้สึกว่าเขาต่ำต้อยกว่าเราอย่าง ลาว พม่า เขมร ก็นึกภาพไม่ออกว่าจะไปเที่ยวดูอะไร มีอะไรให้ซื้อ? ในขณะที่การท่องเที่ยวในความหมายของชาวตะวันตกจำนวนมากหมายถึงการเปิดวิสัยทัศน์ใหม่ๆ การได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่แตกต่างจากที่พวกเขา “เป็น” “อยู่” “คือ” ในยามปกติ

วันหนึ่งผมได้รับการชวนจากเพื่อนร่วมอาชีพว่าจะเข้าไปที่หมู่บ้าน “แผ่นดินหวัด” ซึ่งแค่ได้ยินชื่อก็สร้างเครื่องหมาย “เคเวตชั่นมาร์ก” ขึ้นในหัวสมองผมแล้ว หลังจากที่เพื่อนคนนั้นอธิบายเสียยืดยาวแต่ผมจับใจความได้แค่สองสามประโยคว่า “หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่บนหน้าผาสูงที่ผืนดินตัดขาดเป็นหน้าผาสูงชัน ชาวบ้านเรียกกันว่า “แผ่นดินหวัด” ที่สำคัญการเดินทางเข้าหมู่บ้านแห่งนี้ต้องไปทางเรือจากเขื่อนแม่กวง”

ผมก็คิดว่าอะไรก็แล้วแต่เมื่อได้ยินชื่อจะต้องเข้าไปสัมผัส ไม่รอช้าผม

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
เชียงใหม่นิวส์	- 4 ต.ค. 2555	21	7637	5

ตกปากรับคำกับเพื่อนว่าจะเข้าไปด้วย เมื่อได้เวลานัดเร็วเร็วของศูนย์ศึกษาธรรมชาติห้วยฮ่องไคร้ก็มา รอพร้อมกับเจ้าหน้าที่จากอำเภอฝางและเจ้าหน้าที่จากอบต.ลวงเหนือ นำโดยปลัดอาวุโส กำนันตำบลลวงเหนือและประธานบริหารอบต.ลวงเหนือ

เรือเคลื่อนตัวออกจากฝั่งมุ่งหน้าฝายเกรียว คลื่นและแดดอ่อนยามเช้าเหนือเขื่อนแม่กวง สู่แผ่นดินตรงข้ามที่บ้านป่าสักงามหรือชาวบ้านเรียกว่าหมู่บ้าน“แผ่นดินหวัด”แน่นอนว่าถ้านักท่องเที่ยว

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
เชียงใหม่นิวส์	- 4 ต.ค. 2555	21	7637	5

ทั่วไปที่มาเที่ยวหมู่บ้านแห่งนี้จะต้องมุ่งหน้าไปเที่ยวน้ำตกและถ้ำ ซึ่งมีอยู่อย่างมากมายในบริเวณนี้จนกลายเป็นเรื่องธรรมดาของชาวบ้านไปเสียแล้ว หากใครเดินทางมาเยือนก็ต้องไปเที่ยวจนกลายเป็น “โลโก้” ของหมู่บ้านไปแล้ว ทว่าในฐานะของคนเดินทางและนักเขียนผมกลับเพิ่งเล็งไปที่พระพุทธรูปสิงห์สามอายุราว 700 ปีที่เป็นพระศักดิ์สิทธิ์คู่หมู่บ้านมาแสนนาน แต่เพียงคนเดินทางแล้วจะมีสักกี่คนที่รู้ว่า เบื้องหลังการพบพระพุทธรูปองค์นี้มีที่มาอย่างไร ทำไมพระองค์นี้จึงมาอยู่ที่นี่ได้? นี่ต่างหากที่เป็นเสน่ห์มนต์ขลังของหมู่บ้าน

ทันทีที่ผมได้ยินเรื่องเล่าจากชาวบ้านถึงการพบพระพุทธรูปสิงห์สามทำให้

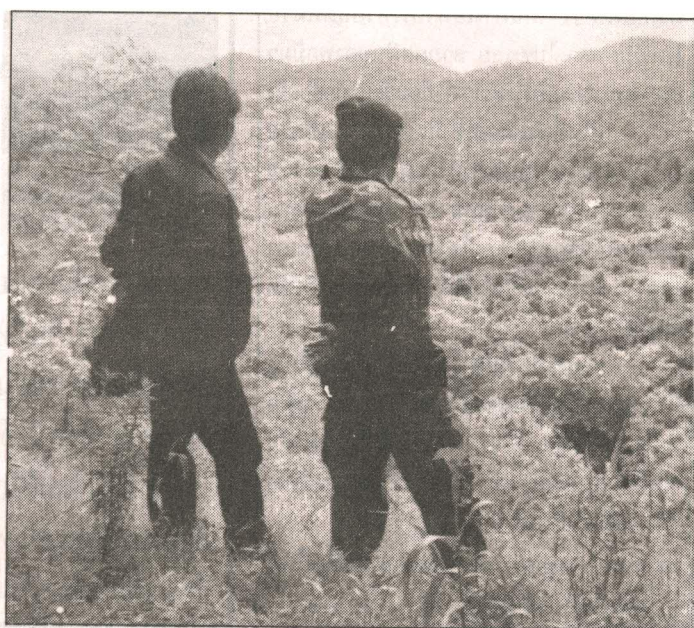

ผมขอร้องชาวบ้านให้ช่วยพาไปพบกับผู้ที่เจอพระพุทธรูปเป็นคนแรก ชายวัยกลางคนซึ่งผมคาดว่าอายุคงประมาณ 50 อ้าวเดินเข้ามาหาพร้อมกับรอยยิ้มที่เป็นมิตร ชาวบ้านที่อยู่ด้วยลุกขึ้นแนะนำ “นี่คือลุงยีน บันใจ ผู้พบพระพุทธรูปเป็นคนแรก”

เมื่อกล่าวคำทักทายกันเรียบร้อยลุงยีนก็เริ่มเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อ

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
เชียงใหม่นิวส์	- 4 ต.ค. 2555	21	7637	5

กว่า 30 ปีที่แล้ว

“หลังจากที่ลูงนำช้างไปอาบน้ำในลำห้วยโสม ก็สังเกตเห็นว่าใกล้ๆ กับที่เราอยู่มีก้อนหินลักษณะวงรีคล้ายถังน้ำ เมื่อลองเอามือล้วงดูพบว่าข้างในกลวงเป็นทรายเต็มไปหมด เมื่อกลับมาบ้านก็เล่าเรื่องนี้ให้กับนายจันทร์ ซึ่งเป็นพี่เขยพี่รุ่งซึ่งพี่เขยจึงได้ไปยังสถานที่นั้น เมื่อลองลงไปงมดูก็พบว่าเป็นพระ จากนั้นนายบันซึ่งไปป่ามาพบก็ช่วยกันตักขึ้นก็ตักไม่ได้ จึงไปเรียกชาวบ้านมาช่วยกันตักแล้วนิมนต์ไปไว้ที่วัด”

ชื่อหนังสือพิมพ์	วันที่	ปีที่	ฉบับที่	หน้า
เชียงใหม่นิวส์	- 4 ต.ค. 2555	21	7637	5

หลังจากข่าวการพบพระพุทธรูปแพร่กระจายออกไปมีชาวบ้านจากต่างหมู่บ้านและหน่วยงานราชการแห่กันมาชื่นชมพระพุทธรูป กระทั่งทางอำเภอโดยสภะเกิดจะขอมินต์พระดังกล่าวไปประดิษฐานไว้ที่ศาลาในอำเภอจนเกิดการแย่งชิงกันช่วงหนึ่ง เมื่อชาวบ้านยืนยันเจตนาที่จะขอดูแลพระพุทธรูปองค์นี้ให้เป็นพระศักดิ์สิทธิ์หมู่บ้าน กลุ่มดังกล่าวก็ได้สลายตัวไป

พระพุทธรูปที่ชาวบ้านเรียกว่า “พระสิงห์สาม” นักวิชาการโบราณคดีสันนิษฐานว่ามีอายุราว 700 ปีเศษ เมื่อสอบถามชาวบ้านจึงได้รู้ว่า แท้จริงแล้วบริเวณดังกล่าวเป็นชุมชนของชาวลัวะอาศัยมาก่อน จึงไม่แปลกที่เราจะพบวัดร้างเป็นจำนวนมากกระจัดกระจายในบริเวณนี้ ชาวบ้านป่าสักงามจึงไม่ปฏิเสธว่าพวกเขาถือสืบเชื้อสายมาจากบรรพชนชาวลัวะเช่นกัน แต่เป็นที่น่าเสียดายที่คนในหมู่บ้านไม่มีใครสืบทอดภาษาลัวะไว้ได้สักคน หลังจากแม่เฒ่าคนสุดท้ายที่สามารถพูดภาษาลัวะได้ตายไปจากหมู่บ้าน

ก่อนกลับออกมาจากหมู่บ้านทำให้ผมนึกถึงข้อเขียนของธีรภาพ โลหิตกุลอีกครั้งว่า “สถานที่อันยิ่งใหญ่ในบางจังหวัดเวลาก็เลดูไร้ค่า แต่สถานที่ธรรมดาในเวลาที่เหมาะสมกลับแสนจะยิ่งใหญ่...สถานที่ เวลาและอารมณ์ จึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งสำหรับการเดินทาง”

เจอกันกับชาวบ้านป่าสักงามที่พวกเขาให้อารมณ์กับการพบพระพุทธรูปว่า “พวกเขาทั้งหมู่บ้านจะช่วยกันดูแลรักษาพระพุทธรูปองค์นี้ให้เป็นมรดกหมู่บ้านจะไม่ยอมให้ใครมาเอาพระพุทธรูปออกไปจากหมู่บ้านของเรา” ได้ยินได้ฟังเช่นนี้ก็ทำให้เกิดรอยยิ้มที่มุมปากของผมเมื่อยามนั่งเรือเดินทางกลับ บางทีบางสิ่งบางอย่างมีอวสานสัมผัสได้ด้วยตา แต่อาจรับรู้ได้ด้วยหัวใจ หากผู้ไปเยือนตระหนักค่าแห่งการคิดคำนึง มากกว่าคิดคำนวณ !!

จักรพงษ์ คำบุญเรือง

jakpong@chiangmainews.co.th